

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 58.

Л Ъ П О Т И Ц И.

Залудъ, црноока,
Несташна си скока,
Па у башту слѣдешъ,
Да се цвѣдемъ међешъ.
Цвѣћа трае китца
Текъ до едногъ хитца, —
Юшъ се н'е сплела,
А већ е увела! —
Залудъ на изворца
Ты умиљашъ окца,
И огледашъ, како
Обманут' ме лако.
Кадъ очію справа
Текъ вода е права:
Тамо амо крива
Кудъ се лакше слива.
Залудъ ка' лѣпойке
Китишъ прси, дойке, —
Вранишъ криве веће
Па и косе смеђе.
То су туђи зраци,
Текъ спољашни знаци,
Као бисеръ, злато
За обману дато.
Већ попѣвай красна
Изъ грла ти ясна.
И у пѣсми реци:
„Благо оной Ђерци,
Коя слуша бабу —
И свекрву слабу:
Дѣверма се мили
На любезногъ крили.“ —

Д. Мар.

С В Л А Д А Н А Д У Ш А.

(продужено)

По одлазку нѣномъ, и пошто се Готвалдъ прилично предигне, затвори се грофъ съ нѣмъ у собу насамомъ. У дугомъ разговору, кои су они имали, представи грофъ Готвалду, когъ е своимъ драгимъ домаћимъ пріятельмъ звао, да онъ нинайманъ нема стары предразсуда благородства, и да бы му збогъ тога свою вѣреръ радо дао; но да га нека тайна обстоятелства, коя му обећа после

казати, принуђаваю, грофа Ресага за зета свогъ узети, почемъ е онъ единый, као богатъ человекъ, у станю, кућу таста свога у дондашнѣмъ достоинству одржати и одъ пада сачувати. И зато заклиняю е Готвалда, несамо да се ничему ненада, већ и да што пре ову кућу остави, у којој е нѣгово присуство толикой немиръ проузроковало. У исто време замоли га такође, да и са свое стране, колико е могуће, свой одлазакъ Цециліи као нужданъ опише.

При овомъ говору Готвалдъ клоне, ал' е быо мекъ и послушанъ. Онъ се обећа све чинити, што грофъ жели. Овај га загри съ найвећомъ любви, и обећа се за нѣга све чинити, бринути се за нѣгово удобно путовање и за нѣгову будућность.

Текъ што се грофъ удали, закуца неко на вратима собе Готвалдове. Момче едно уђе унутра, даде му едно писмо, па оде. Готвалдъ позна рукописъ на надпису писма, и съ дрѣћушимъ рукама отвори исто, оно е было талиянскій написано:

„Я самъ твоя, навѣки твоя! Ако доста снаге имашъ, да будемъ твоя, — доста постоянства, да се одъ кратки претня и страшила неполашишъ, — доста любви, да ме заслужишъ; то самъ твоя, и ништа ме одъ тебе неће одтргнути моћи. Испытай се! Цецилія ништа на свѣту више одъ тебе нетражи већ любовь твою, ал' та мора снажна быти и свемогућа. Ако си онај, за когъ те я држимъ, мужъ храбре дѣвице достоянъ, то се непокоравай, као што мене ништа свладати неможе. Дођи, избави, води ме, куда ты оћешъ! Цецилія воли свое родителъ као саму себе, али тебе више воли него себе саму! Води ме, я ћу ти слѣдовати, кудъ ты оћешъ! Я ћу све женске послове радити, свега се радо лишавати и блаженна быти. Моя ће мати опростити, кадъ дозна, да іой е нѣи срећна, — отаць ће насъ мой благословити, пре него година дана прође. — Мы ћемо срећни быти! Ако ли ме пакъ неволишъ, као што я желимъ, да ме волишъ и да срећни будемо, то неодговарай ништа, и недолази овамо. Ако ли ме волишъ, — то — —

твоя Цецилія.“

Ово е писмо было, као зейтинъ на жеравицу. Готвалдъ скочи съ постелѣ. Безъ мислій, безъ ума, тумарао е и посртао тамо амо по соби. Текъ што е пола побѣде добивено было, а борба наново почне, жешћа, тужнія, очайнія него пре. Нигдѣ ясности, нигдѣ савѣта! На свое сердце подозрѣваше и на свой разумъ. Любовь га е гонила напредъ, а опетъ иста га е любовь уздржавала, да

коракъ неучини, кои бы судьбу Цециліе и нѣне породице упренастіо. Нѣгова задана рѣчь, пріятельство, чувство благодарности, почитаніе према грофу: све му е говорило, да уступи. Нашто се рѣшити могао? —

Данъ се укаже. Готвалдъ се іошъ ніе рѣшио быо. Онъ порекломъ быаше одъ племиѣске неке породице, коя е само збогъ особиты околностій, свое племиѣство за време одбачила. Ништа ніе было лакше, него свое старо право опетъ обновити, пакъ онда е Цециліи раванъ. — Быо е истина сирома, ал' имао е старогъ стрица, кои е богатъ а безъ дѣце быо, и когъ ће онъ по смрти нѣговой еданный наслѣдити. Ово су му опетъ основи были, кои су га храбрили, да иде къ Цециліи. Дакле никако се рѣшити ніе могао. — Садъ ступи грофъ Ресагъ у собу. Овай се извиняваше збогъ участія у нѣговой несреѣи. Готвалдъ му благодари. Далъ се грофъ такође опрости, и преда му свой брачный уговоръ съ молбомъ, да га Готвалдъ по жельи грофа Штермена своіомъ рукомъ адресира и Цециліи пошлѣ, те да бы се тимъ ова іошъ болъ убѣдила.

Готвалдъ е быо као окаменѣнъ, ерѣ тай изборъ быаше за нѣга несреѣанъ, іошъ ништа ніе тако раздрло нѣгово ранѣно срце, као ова понуда. Текъ што е Ресагъ изишао изъ собе, дође грофица. Она е дуго време Готвалда сматрала съ очима пунимъ суза. „Готвалде,“ проговори она, узевши га за руку, „тако вамъ свега, што вамъ е свето, будите юначни као што сте были! Заръ оѣете да едну цѣлу породицу, коя васъ е благодѣянїяма обасипала, унесреѣите? Я самъ единица могъ старогъ племена, — я самъ едина у куѣи овой, коя наше станѣ найболъ увиѣа. Ресагъ е нашъ избавителъ, мы смо пропади безъ нѣгове помоѣи! Тако вамъ бога и нѣговы светы, адресирайте оно писмо!“

Готвалдъ клоне главомъ на руку, кою му е грофица пружила была; потокъ топлы суза потече му низъ образе. И грофица е съ нѣмъ плакала. Садъ се онъ напрасно осѣти снажанъ, да се жертвуе. Счепи писмо, — полюби га, и брзо напише надпись, преда га у матернѣ руке и клоне изнемогао на свою постелю.

Грофица га узме за обе руке, и хтѣла іе е изъ пресилне благодарности на груди притиснути, Готвалдъ е едва толико снаге имао, да то предупреди. Она узме писмо и оде, а тужногъ Готвалда остави у борби съ неописано чуднимъ и страшливимъ чувствама. — Писмо оде. Готвалдовъ дакле надпись быо е краткій одговоръ на Цециліино писмо. —

Садъ више ніе могао остати у куѣи грофовой, зато веѣъ и самъ при свой своіой якої болести опредѣли данъ одлазка свогъ. Ресага ніе више видіо; оваї за писмомъ отиде такође къ Цециліи. Съ найвеѣомъ бряжливости спреми сама грофица Готвалдовъ пртлягъ и сандукъ. Онъ се опрости, ѣутеѣи, но са сузама у очима, одъ овы людїи, одъ ове куѣе, у којой се нѣговъ младый животъ изъ иделе у трагедїю претворио. У колима наѣе едну кутїю, грофичинъ поклонъ, у овой е две стотине дуката лежало. Поредъ исте кутїе быаше и захвално писмо грофа, заедно съ еднимъ малимъ образомъ, кои и Цецилію као дѣте представляо, ово за нѣга быаше най-

драгоцѣнни поклонъ. Истый е образъ одсадъ на нѣговимъ грудима почивао.

Тако се онъ врене на путь, и проіури сву Нѣмачку, безъ да е знао, кудъ иде и шта ради. Нѣгове мисли быле су непрестано кодъ Цециліе. На свакої штаціи бо-ріо се самъ у себи, да л' да путь продужи, или да се къ Цециліи врати, да се кодъ нѣ оправда и да се съ истомъ болъ опрости. Но остане снажанъ, побѣди себе, и путь продужи. Рѣши се, да самъ онъ жертва буде. И тако дође у Е * * *, гдѣ самъ я обитавао. Клоне у моя наручія и плакао е као мало дѣте. Онъ е потребовао утѣхе.

НАСЛѢДСТВО.

Чудновато се наклоности и страсти у породицама наслѣђую, а имено наводимо овдѣ наклоность себеубиству. Еданъ богатъ човекъ у Паризу остави седморици своїи синова иманѣ одъ два милїона франака (152.000 дуката); синови проживе неко време у задовольству, неки прїумложе іошъ свою имовину, сви су здрави и поштени были, но сви — сами себе убїю, између 30. и 40. свое године. — Друга едина породица сконча такође себеубиствомъ; найпре се убїе баба, па мати и нѣна сестра, кѣи скочи крозь прозоръ, а синъ се самъ обѣси. — Еданъ богатъ човекъ имаѣаше 5 синова и едну кѣеръ; почемъ ій све одрани и добро воспита, преда іймъ свакомъ приличну суму новаца, да сами раде; наймлаѣїи синъ у 27. години своїой постане меланколичанъ и скочи съ крова куѣе едне и убїе се; другїи синъ пребаживаше себи смртъ брата, што га ніе у болести болъ чувао, и умори се навалице глађу после едне године; годину дана после тога полуди треїи братъ, но наскоро оздрави; четвртый братъ се мамо затимъ убїе, а одма после тога убїе се и онаї, што се одъ лудила баше излѣчио; садъ полуди и сестра и покушавала е на сто начина, да се живота лиши, но пажљиви чувари свако покушенѣ предупреди; петый братъ жудїо е такође за таковомъ смрти, но жена и дѣца су га съ великомъ мукомъ одъ тога свакадъ уздржавала.

Една саксонска богата и отмѣна фамилія сконча пре неколико година на истый начинъ. Грофъ Ф. убїе се и остави велико иманѣ свомъ млаѣемъ брату, ерѣ е онъ самъ безъ дѣце быо. Овай е имао три дѣтета; найстарїи синъ убїе се пре неколико год изъ пушке у ХанOVERу, кѣи скочи у воду и удави се, наймлаѣїи синъ као наслѣдникъ толикогъ иманя убїе се изъ пушке пре краткогъ времена на истомъ наслѣђеномъ добру.

Іошъ да наведемо оваї чудноватый случай, о комъ се у новїе време много говорило. Год. 1843. живляше у Берлину еданъ младъ, изображенъ, имуѣанъ и свуда радо приманъ младїиѣ, именовъ докторъ Амортъ, кои исте године у воду скочи и ту сконча. После нѣгове смрти дозна се, да се дѣдъ истогъ младодъ Аморта пре више година у истый данъ обѣсио, и то неколико сатїи после добывене вѣсти, да е велику суму новаца на лутрїи добыо. Подобно дѣду скончали су животъ свой и отаць и братъ др. Аморта. Кодъ др. Аморта се могло у владанїю само толико особености примѣтити, да е пре подне жалостанъ, смуѣнъ и нерасположенъ быо, после подне и у вече

пакъ пунъ радости и веселя, дружеванъ, прїтанъ и несташанъ. Газдарица нѣгова прича, да іой є онъ неколико мѣсецій предъ смръть непрестано съ одушевльнѣмъ о лепомъ, примамльвомъ зеленилу воде говоріо, и да ѣе онъ ту дражестанъ гробъ себи наѣи. У исто време одлазіо є свако ютро у берлинску моргу (салу, гдѣ су лешинѣ удавлѣника и други мртваца неко време изложене), приступао є удавлѣницама, съ братскимъ смѣшенѣмъ стискао ій є за руку, и задоволявао се тимъ сматранѣмъ дуго време. У писму свомъ по смрти наѣеномъ, съ насловомъ „моя послѣдня воля“, излаже онъ, да є себе съ найвећимъ задовољствомъ самъ уморіо, и да є тай коракъ лежао у плану нѣговомъ крозь толико година зрѣло испытиваномъ.

СПАЛЪИВАНЪ ЖЕНА.

Каошто є пређе быо обичай по цѣлой Индіи, тако и данданашнѣ Майлаци на острову Ламбоку спалою жене, кадъ коіой мужъ умре. Еданъ путникъ прича о томе овако. Жене су водиле удовицу, и ова є съ прекрштенимъ рукама спокойно ишла. На себи немаѣаше ништа друго осимъ едногъ комада бѣлогъ платна. Коса іой бѣше искиѣена многимъ цвѣћемъ; найвећій миръ показиваше се на лицу нѣномъ, ни трага каквогъ стра или кајня немогаше се примѣтити. Кадъ є доведоше до мртвогъ тѣла мужа, онда є пустипе, и она диже руке къ небу, и поче тихо богу се молити. Жене су долазиле къ нѣой, и давале су іой мале ките цвѣћа; доцнѣ су опетъ исто цвѣће патрагъ узимале, сушиле и себи остављале. Удовица се за цѣло то време богу молила, затимъ приступи къ тѣлу свогъ мужа, цѣлива му чело, прси, трбу, колѣна и ноге, па се опетъ на свое прво мѣсто поврати. Садъ смакне съ прстію сво прстенѣ и прекрсти опетъ руке, а двѣ жене приближе іой се и узму є исподъ пауза. Братъ іой се затимъ приближи и запыта є тихимъ и благимъ гласомъ, да ли се одважила умрети; она мане главомъ, да се одважила. Братъ измоли одъ нѣ опроштѣнѣ, што є мора убити, маши се свогъ ножа и забодє іой врѣ съ леве стране у прси; она є стаяла мирно на свомъ мѣсту. После тога извуче іой онъ ножъ изъ прсію, баци га и побѣгне. Садъ приѣе еданъ човекъ, кои є званично ову дужность изврщивао, и забодє іой свой ножъ чакъ до корица у прси; она се стропшита, безъ да и найманѣ викне. Жене одма прилете, метну є на єдну асуру, и стану є котрляти и гнѣчити, да бы іой крвь што брже изъ ране куляла. Жертва іошъ мртва ніє была, зато є ударе єднимъ ножемъ у плећа и тако є уморе. Потомъ є метну на єдно узвищено мѣсто поредъ мужевля тѣла, и почемъ се сврши по тамошнѣмъ обичаю опело, обложє обадва тѣла смоломъ, увію ій у бѣло платно и потомъ ій сажегу.

ПОДГРЪВЦИ.

— У Паризу умре годишнѣ 30.000 людій. Трошкови око саранъиваня овы мртваца износе преко 2 милиона франака (10 мил. гроша), на свакогъ доѣе дакле трошка око 66 $\frac{2}{3}$ фр.

— Сѣвернѣ одъ насъ 100 — 150 сатій у сѣв. Швайцерской и южн. Нѣмачкой быле су блага зиме у овимъ

годинама. Год. 1182. было є око Сретенія на многомъ дрвећу већъ плода; 1186. цвѣташе дрва у Јануару; 1287. была су дрва у Костницу око Божића у пуномъ цвѣту, дѣвойке цвѣћемъ окиѣене долазиле су у цркву, и дѣца су су се у боденскомъ езеру купала; 1289. цвѣташе у Алсасу дрва пре Божића, лоза у половини Јануара, баште се украсе цвѣћемъ, и дѣца се купаше у Райни; то исто є было и год. 1290. и 1301.; год. 1420. родише и донеше нека дрва зрѣла плода двапутъ у години, и на житу бѣше савршено класѣ у почетку Априла; 1416. цвѣташе дрва на св. Николу и поля и баште бѣяу пуне цвѣћа, тако и год. 1478.; год. 1497. цвѣташе трешнѣ у Јануару; и 1586. цвѣташе млога дрва двапутъ у години; како є блага зима была год. 1811., 1815., и 1822. млоги и садъ памте.

— На острову Силову (Цейлону) пїявице су мучители людски. Оне нападну свакогъ путника, и кадъ су гладне, тако су танке, као найтанѣій кончићъ, да се крозь свако платно прогмижати могу. Узпужаю се узъ ноге, и напию се крви на свомъ изабраномъ мѣсту прилично безъ да човекъ осѣти, ерѣ тако нѣжно убоду у месо, и тако вѣшто сисаю. Човекъ ій насилу несмѣ скинути, ерѣ бы се рана позмедила.

— У ратовима Наполеона I. погинуло є одъ године 1795. до 1813. самы поданика француски 1,430.000 людій.

— У носі одраслогъ човека у средню руку има 140.000 длака. (Ко невѣрує, нека самъ брои.)

ДОМАЊИЙ ТЕАТОРЪ.

Учитель. Деде, Миле, да ти чує нана, како знашъ изъ главе рачунати; н. п. кажи ми, колико треба да платимъ, кадъ овдѣ у кавани твогъ оца попиємъ двѣ раніє, еданъ румъ, двѣ кафе и опетъ еданъ румъ?

Дѣте. (ћути).

Учитель. Па де кажи, ты знашъ; двѣ раніє 10 пара, румъ 10 пара, двѣ кафе 20 пара и румъ опетъ 10 пара; де, садъ є лако.

Дѣте. (ћути).

Учитель. Говори! Шта є то? Но?! —

Мати. Јо, срце мое, како се уплашило! Недирай га, учителю; што да ти рачуна, кадъ ты итако ништа неплаћашъ за оно, што овдѣ потрошишъ.

Дѣте. Нано, зашто є ноћу мракъ?

Жена. Нема сунца, сине.

Човекъ. Башъ жено, то наше дѣте лудо.

Жена. Богме сви кажу, да є на оца.

РАЧУНСКЕ ЗАГОНЕТКЕ.

Одгон. у бр. 56. заг. XIII. Оцу є было 40, сину 20 година; отацъ се оженіо съ 19 година; пре 16 година было є оцу 24 а сину 4 год., дакле онда є онъ 6 пута старіи одъ сина быо, а садъ само двапутъ.

XIV. Синъ є купіо 90 телаца, 9 крава и 1 вола, свега 100 комада, и платіо є за теоце 45, за краве 45, за вола 10 дук., свега 100 дуката.

XV. Та два броя су 3 и $1\frac{1}{2}$; ерѣ н. п. 3 оке по $1\frac{1}{2}$ гр. чине $4\frac{1}{2}$ гр., а тако и 3 гр. и $1\frac{1}{2}$ гр. чине $4\frac{1}{2}$ гр.

XVI. У одной кеси има $192\frac{1}{2}$, у другой $114\frac{1}{2}$ талира; кадѣ извадимо изъ прве 39 тал. и метнемо ѿ у другу, быће у свакой $153\frac{1}{2}$ талира.

Одг. у пр. бр. Ватра међу прекладима. — Пчеле. — Креветъ. — Бунаръ. — Зуби. — Змія. — Коса на глави. —

М Р В И Ц Е.

— Шпаньолскій еданъ генераль предложи едномѣ официру своѣ врло чуданъ планъ. „Я самъ васъ“, — рекне му — „изабрао за еданъ важанъ и такавъ посао, комъ ћете до велике среће доби. Я самъ измислио планъ, како ћемо на Арасъ изненадно напасти и освоити га; а то е ево овако: вы треба да се обучете у простачке алыне, и да унесете воће у варошь на пазаръ. На вашару морате се съ кямъ было завадити и убити га. Наравно садъ ће васъ повести, да затворе, и вы пустите да тако буде, они ће васъ судити и пресудиће, да васъ обесе. То ће се пакъ изванъ вароши извршити, а на томъ е управо случаю цѣо мой планъ и основанъ. Я ћу се съ нешто войника мой до капиѣ привући; па кадѣ светина крозь капию прође, мои ће войници капию освоити и тако ћу я онда савршено читавомъ вароши завладати. Затимъ ћу одма поитати, да вама на услуги будемъ и ослободи ћу васъ. Ето то е планъ мой; а шта вы на то велите?“ — Планъ е добаръ, и као што се види, прекрасанъ е, него ако молити смѣмъ, допустите, да я надъ войницама командирамъ, а изволите се вы злочинцемъ учинити.“ одговори официръ.

— Два сиромашна ђака спавау у одной соби и у одной постельи при отворенимъ прозорима. Наеданцуть примѣти еданъ, да се неко крозь прозоръ у собу увлачи, разбуди свогъ друга, и пришане му: „Брате, ево некогъ крозь прозоръ, дошао амачно, да краде.“ — „Ћути, докъ сасвимъ уђе,“ одговори овај, „я ћу онда дрекнути и скочити, те ће онъ одъ стра' штогодъ у нашој соби испустити, што е на другомъ мѣсту украо.“

— До прошлогъ столѣћа су Европци дуванъ слабо познавали, а селяци готово никако. У лову едномъ, на кои е краль францускій млоге странце позвао, быаше и еданъ црнацъ, великашь турскій. Селяци терау дивлячь и ношау потучене звѣринь. Црнацъ онај усмотри зеца, и счела пушку, пруживши цигару едномъ до себе селяку, кои е у нѣга единако бляеа. Селякъ нехтѣдне примити цигару, него устрашенъ скочи на страну и рекне прекрестивши се: „Опростите, господињ ђаво, яле неведемъ ватру.“

— Еданъ имаѣаше обичай, да свакадъ рекне, пре него се на коня поине: „Помозте сви серафими и херувими!“ Едномъ добро понापить хтѣде узяхати и позове опетъ као обично све херувиме и серафиме у помоћъ, али тешка глава претегне, и онъ съ друге стране коня тресне о землю. У блаженству свомъ неосѣти бола, него скочи опетъ ногомъ у узенгю и повиче: „Помозте опетъ сви серафими — а вы херувими болѣ идите съ друге стране, па недайте, да опетъ паднемъ.“

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Бѣоградъ 14. Юлія. Као што смо у прошломъ броју напредъ явил, тѣло почивше господє Клеопатре донето е у вторникъ рано у Бѣоградъ, гдѣ е после свршеногъ опела у саборной цркви съ млодобройномъ и великолѣпномъ пратньомъ у малой цркви смѣштено преноѣло. Сутраданъ су Свѣтла Княгиня съ фамиліомъ, опечалѣный супругъ покойнице, млоги сродници, виши и низи, званичници и грађани овдашњи съ тѣломъ путь у Тополу предузели, гдѣ ће данасъ стићи, и обштежалѣну покойницу у породичну костурницу положить.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Князь Горчаковъ подъ 30. пр. явля, да е адмираль Нахимовъ занста погинуо; привремено ће га у дужности заступати контр-адмираль Панзиловъ, кои е за шефа морнарскогъ наименованъ.

— Енглеске и француске вѣсти изъ Крима до 3. т. гласе, да се тамо ништа новогъ нѣ догодило; осимъ да е колера сасвимъ престала, и да Руси изъ града често на саюзнике юришаю, но да ѿ ови наравно (*naturellement*) свакадъ узбию.

— Изъ *Петербурга* являю, да су Руси у бою између 5. и 6. пр. м. изгубили свега 5775 людій, кое мртвы, кое ранѣны, кое зароблѣны. Руси су опетъ млога нова утврѣния у Севастополю понаправляли.

Съ *Источ. мора* являю, до флота енглеска јошь ништа нѣ предузела; кодъ Выборга уништили су Енглези опетъ неколико лаѣица.

— *Лондонъ* 9. тек. Лордъ Палмерстонъ захтѣвао е одъ долѣгъ парламента, санзволѣнѣ, да правительство може за турскій новыи займъ одъ 5 мил. фунтій стерлинга емствовати, и навѣе притомъ на велику противность. Но напоследку 135 гласова противъ 132 рѣше за санзволѣнѣ емства.

— У *Нирнбергу* затвори 6. тек. полиція четирм особе и едного рускогъ официра узме подъ надзоръ. Кажу, да су ове особе пушкарни (туфегѣе), кои су се кодъ истогъ официра за Русію погодили съ годишньомъ платомъ одъ 500 руб. ср.

— Изъ *Париза* подъ 7. тек. являю: Навала за подписиванѣ новогъ народногъ займа единако е врло велика. Канцеларіе, гдѣ се то уписуе у Паризу и у другимъ мѣстима савршено су народомъ обсеѣднута, люди увече јошь дођу съ клубами и столицама и преноѣе подъ ведримъ небомъ, те да само сутраданъ на редъ дођу и да се уписати могу. Овај путь се велике суме неуписую, изузимаюћи друштво кредитно-мобиллярно, кое е 250 милиона франака уписало.

— Изъ *Барселоне* являю, да е тамо све мирно.

— Енглези се извнѣваю, да они нису мѣсто Ловизу спалили, него кажу, мы смо по уништению државногъ иманя отишли на нашу лађу, кадѣ наеданцуть видимо нођу сву варошь у пламену.

Течай новаца: сребро 123%; дукати по 5 фор. 42 кр. за банке.